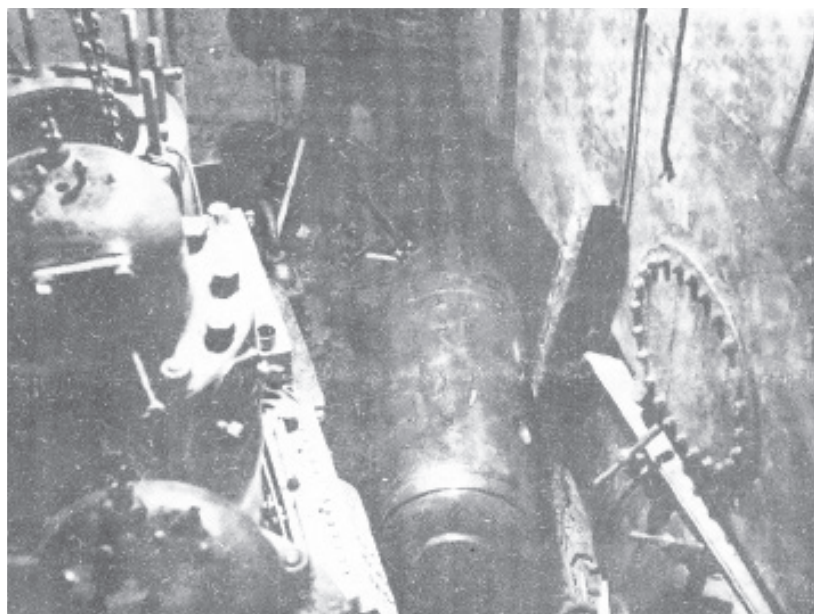

Komandi partur

Í komandi parti verður fyrsti partur um ferðina hjá Fox í 1860 í Føroyum

Manning á Silva. Aftanfyrri f.v. eru: Petur Jakku av Sandi, Siggert úr Havn, ókendur suðuroyingur, Johanness Henriksen og Petur Heimá. Menninir frammanfyri eru bretar.

Óbrostna bumban í maskinrúmið á Silva

ár seinni umborð á “Silvu” fortelur Johannes skiparanum Landmark frá hesum tilburði. Tá hyggur hann upp og sigur: “Verden er liten, det er jeg, som var skipper!” So hann var maðurin Johannes sá á brúnni.

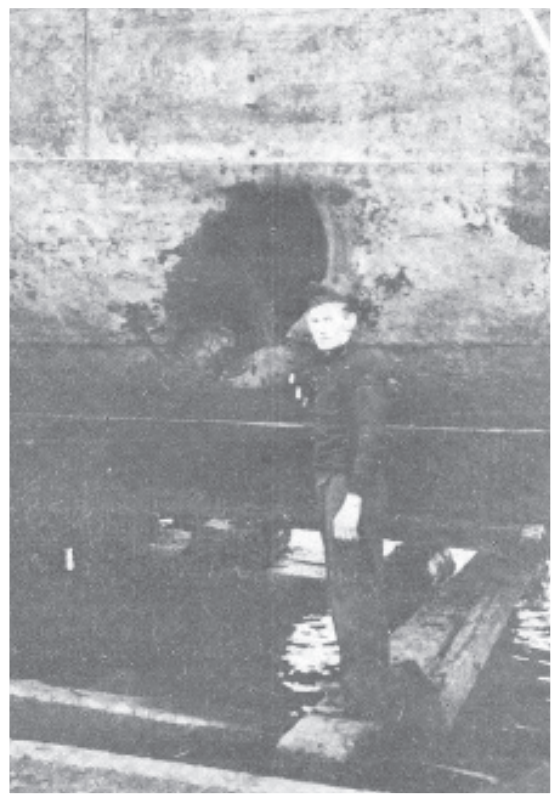
Hittu dóttirina sum honum var lovað

Johannes greiddi frá eini stuttligari hending, tá hann og konan Brynhild í 1980 vóru í Tromsø í Noregi á eini heimavirkisferð, har uppgávan hjá Johannes var at spinna fyrri norðmonnum. Tá ferðalagið var í Bergen á veg heimaftur fór Johannes at leita í telefonbókini fyrri at vita, um hann kundi finna stýrimannin, Mons Stormark, tí hann visti, at Stormark var ættaður av eini oyggj har á leiðini. Hann fann ikki Mons, men hann

fann fleiri, sum høvdu sama eftirnavn. Hann fór so at ringja til øll hesi, og tá hann kom til tað seinasta navnið, fekk hann fatur í einum soni hjá Mons. Júst tá høvdu tey eina ættarsamkomu, og tey skipaðu fyrri at heinta Johannes og Brynhild, her vóru tey sera væl móttikin. Mons Stormark sjálvar varð deyður, men her hitti Johannes dóttirina, sum honum varð lovað. Men tá var tað ov seint hjá báðum!

Annars sigldi Johannes eisini nógv aftaná bardagan. Hann fór við sluppini “Henry Freeman”. Hann var eisini verið við í línubátatiðini. Fyrst við “Tungufossi” og síðan við “Reynsatindi”. Seinni arbeiddi hann sum skúlatænari í Sørvági. Konan Brynhild var ættað av Hús-

um.

Her sæst holið, sum bumban gjørdi á skipssíðuna

10 ÁR Á SOSIALINUM

Tann 28. februar eru 10 ár síðani, at eg hevði mína fyrstu grein í røðini Miðvikan, sum seinni bleiv til Siðsøga.

Tað var aftaná, at eg var farin úr Fiskimannafelagnum og blað tess, FF-blaðið, varð steðgað, at Jan Müller heitti á meg um at halda fram við siðsøguligu skrivningini hjá FF-blaðnum í Sosialinum.

Hetta hevur so verið gjørt nærum hvørja viku síðani tá. Tey fyrstu 3-4 árin fylti hesin táttur fyra síður í blaðnum, men síðan 2010 hevur hann fyllt tvær síður. Tilsamans hava verið um 450 greinir í hesi røð. Hetta hevur stórt sæð alt verið siðsøga, og fyrri ein stóran part persónssøga.

Tað hava verið eitt stórt tal av lívssøgum í hesi røð. Hesar hava dekað sera breitt. Frásagnir hava verið úr øllum pørtum í landinum, og lívið er lýst bæði í bygd og í bý, bæði hjá kvinnum og monnum. Nógvar frásagnir hava verið frá fólki í Havn umframt út nógvum bygdum, heilt til minstu bygd í Føroyum, Stóru Dímun. Hon finst forrestin á heimasíðuni: www.storadimun.fo

Ein stórur partur av tilfarinum hevur verið um lívið hjá “vanligum fólki.” Men onnur eru eisini komin uppi part, sum Kristian Djurhuus, løgmaður, har keldan hevur verið hansara áhugaverdu ikki alment kendu endurminningar.

Tað hugaliga við hesum arbeiði hevur verið, at tað eru nóg

fólk, sum siga seg lesa hetta tilfar við stórum áhuga.

Sumt av hesum tilfari er komið út í bók. Arbeitt verður við at gera eitt yvirlit yvir allar greinarnar, so lesarar lættari kunna leita eftir teimum á netinum.

Kirkjugarðurin á Svínaryggi kundi verið ein perla

Nakað seinni í 2007 byrjaði røðini Hendar ið Sleptu við frásagnum úr gamla kirkjugarði í Havn. Her eru skrivaðar 230 greinir, sum hava umrøtt stórt sæð allar teir 300 gravsteinarnar í kirkjugarðinum við teirra um 500 nøvnum.

Henda røðin var serdeilis væl umtókt. Gamli kirkjugarður man vera mest søguríka pláss í Havn. Hvør einasta av hesum grøvum umboðar eina serstaka søgu, og hesar spenna sera vítt. Her eru røtur til søguliga heimshendingar sum t.d. til Congo og D.J. Danielsen, eins og til nógvar bygdir í Føroyum. Men serliga er tað sjálvsagt søgan hjá Havnarfólki, sum verður lýst.

Tað sum er skrivað í hesi røðir um havnarfólk, er meira enn 1.000 tekstbókasíður, sum kann sigast at vera søgan um fólk í Havn í 19. og inn í 20. öld.

Í januar í fjør fekk Tórshavnar Býráð eitt uppskot um, hvussu kirkjugarðurin kundi gerast ein søgumiðdepil. Tað er vanligt uttanlands at seta eitt “chip” á gravsteinarnar. Verður so ein mynd tikin, tá koma upplýsingar um persónarnar á gravsteinunum

fram á skermin.

Í gamla kirkjugarði kann skipast soleiðis fyrri, at øll søgan aftanfyrri allar steinarnar kann lesast á einum skíggja. Hetta vildi gjørt kirkjugarðin á Svínaryggi meira framkomnan sum søgukelda enn kanska nakar annar kirkjugarður. Kommunan fekk hetta tilfar boðið ókeypis til eina slíka verkætlan.

Fyrri skjótt einum ári síðani boðaði býráðið, at kirkjugarðarnir í Havn vóru digitaliseraðir, so gravirnar við nøvnum og føði- og deyðarári kundu finnast á netinum. Hetta var eitt frálíkt stig.

Tað sær eisini út til, at hetta arbeiðið er fullfíggjað fyrri kirkjugarðin við Velbastaðvegin.

Men hetta er ikki galdandi fyrri kirkjugarðin á Svínaryggi. Tað eru nógvar gravsteinar, sum slett ikki eru skrásettar. Og í stórt sæð ongum førum er tilskilað føði- og deyðarár.

Teir manglandi upplýsingarnir eru tøkir, og tað hevði bert tikið stutta tíð at gera yvirlitið í gamla kirkjugarði eins fullfíggjað sum í nýggja kirkjugarði.

Fyrri tey mongu áhugaðu verður nú arbeitt við at leggja greinirnar í røðini Hendar ið Sleptu á heimasíðuna www.olijacobsen.com.

Tað er eingin ivi um, at við hesum hugskoti og meiri røkt kundi kirkjugarðurin undir Svínaryggi blivið ein hugnalig minnislund fyrri fólkið, sum hevur lagt grundarlagið fyrri Havnar býi.